

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **Kaufland Česká republika v. o. s.**, se sídlem Pod Višňovkou 25, Praha 4, zastoupeného JUDr. Ing. Igorem Kremlou, advokátem se sídlem Pod Višňovkou 25, Praha 4, proti žalovanému: **Celní ředitelství Ostrava**, se sídlem náměstí Svatopluka Čecha 8, Ostrava, proti rozhodnutím žalovaného ze dne 19. 5. 2008, č. j. 2657-2/08-140100-21, č. j. 2658-2/08-140100-21, č. j. 2659-2/08-140100-21, č. j. 2660-2/08-140100-21, č. j. 2671-2/08-140100-21, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 11. 12. 2008, č. j. 22 Ca 196/2008 - 31,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě, kterým byly zamítnuty jeho žaloby proti výše specifikovaným rozhodnutím žalovaného, jimiž byla zamítnuta stěžovatelova odvolání proti rozhodnutím celních úřadů. Prvostupňovými rozhodnutími byly stěžovateli zajištěny podle § 42 odst. 2 zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních (dále též „zákon o spotřebních daních“), vybrané výrobky, u nichž nebylo prokázáno, že se jedná o výrobky zdaněné nebo oprávněně nabyté za ceny bez daně. Krajský soud žaloby

zamítl, neboť dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v souladu se zákonem a důvod pro zajištění vybraných výrobků byl naplněn.

Stěžovatel proti tomu v kasační stížnosti uplatňuje důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“). Domnívá se totiž, že jím předložené daňové doklady vystavené dodavatelem Trade IN Praha, s. r. o., mají náležitosti požadované v § 5 odst. 3 zákona o spotřebních daních ve znění účinném k datu vystavení a prokazují tak zdanění předmětných výrobků. Poukazuje také na to, že zákon o spotřebních daních jiné doklady pro tento případ nepředepisuje. Upozorňuje dále, že předložil též prohlášení zmíněného dodavatele ze dne 9. 11. 2006 o tom, že spotřební daň z předmětných vybraných výrobků byla odvedena. Stejně tak stěžovatel odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2007, č. j. 2 Afs 63/2007-148. Podle stěžovatele tak předložené daňové doklady dokazují zdanění výrobků, dokud nebude správcem daně prokázán opak [§ 31 odst. 8 písm. c) zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších změn a doplnění (dále též „daňový řád“)]. Nesouhlasí tedy s tvrzením, že samotné předložení daňového dokladu, který není vystaven přímo plátcem daně a za situace, kdy mají celní orgány důvodné pochybnosti o průkaznosti a pravdivosti údajů na těchto dokladech uvedených, ještě neznamená, že je prokázáno zdanění.

Stěžovatel má také za to, že není dostačujícím důvodem pro zajištění podle § 42 odst. 2 zákona o spotřebních daních pouhá pochybnost žalovaného o pravdivosti a průkaznosti dokladů, aniž by byly tyto pochybnosti stěžovateli prokázány a rozhodnutí bylo srozumitelně odůvodněno. V takovém případě ovšem nemohou pochybnosti postačovat. Zcela nesprávný je pak závěr soudu o tom, že celní úřad zajistil vybrané výrobky za situace, kdy žalobce nepředložil doklady prokazující zdanění. Stěžovatel poukazuje na to, že rozhodnutí o zajištění se stále opírá jen o pochybnosti celních orgánů, jejichž prokázání se oddaluje do zahájení daňového řízení. V dané věci navíc šetření probíhá již více než 3 roky a stěžovatel tak nemůže nakládat s výrobky, které řádně zaplatil. Stěžovatel je přesvědčen, že dochází k neodůvodněným průtahům v řízení.

Stěžovatel má navíc za to, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí je uveden jiný důvod zajištění vybraných výrobků než v odůvodnění tohoto rozhodnutí. Ve výroku je uvedeno, že se vybrané výrobky zajišťují pro podezření, že nebyla odvedena daň. V odůvodnění se naopak uvádí, že existují pochybnosti o správnosti údajů na fakturách.

Stěžovatel rovněž namítá, že se žalovaný nezabýval všemi důkazními prostředky, které ve svůj prospěch předložil, zejm. prohlášením dodavatele Trade IN Praha, s. r. o. Krajský soud námitku zamítl, neboť dle jeho názoru se žalovaný tímto zabýval. S tím ovšem stěžovatel nesouhlasí, neboť v odůvodnění žalovaného je uvedeno, že toto prohlášení nelze jako důkaz přijmout, protože zdanění se prokazuje předložením některého z dokladů podle § 5 zákona o spotřebních daních.

Krajský soud se dle stěžovatele navíc námitkami podanými v žalobě konkrétně vůbec nezaobíral a celá jeho argumentace je založena toliko na citaci rozsudku Nejvyššího správního soudu ve věci vedené pod sp. zn. 2 Afs 90/2008.

Navíc má stěžovatel pochybnost o tom, zda byly splněny podmínky pro to, aby soud společně projednal 5 žalob a rozhodl o nich jedním rozsudkem. Usnesení o spojení věcí totiž nebylo stěžovateli doručeno a stěžovateli ani není známo, že by bylo vydáno.

Ze všech uvedených důvodů stěžovatel navrhuje, aby zdejší soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný nevyužil své možnosti podat ke kasační stížnosti vyjádření.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, stěžovatel je zastoupen advokátem a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Důvodnost kasační stížnosti pak posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Stěžovatel v kasační stížnosti namítá důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (*nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení*); domnívá se, že doklady vystavené dodavatelem Trade IN Praha, s. r. o., mají náležitosti požadované v § 5 zákona o spotřebních daních a prokazují tak zdanění předmětných výrobků. Dále uplatňuje důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. (*vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost*); má za to, že nebyla prokázána nevěrohodnost či nepravdivost údajů na daňových dokladech uvedených.

Pokud jde o důvody kasační stížnosti uvedené v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (*nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé*), tak ty stěžovatel jednak spatřuje v tom, že odůvodnění rozsudku krajského soudu plně vychází z jiného rozhodnutí a dále se domnívá, že řízení o různých žalobách nebyla řádně spojena ke společnému projednání.

Spojení věcí ke společnému projednání je upraveno v § 39 odst. 1 s. ř. s., podle něhož může předseda senátu spojit samostatné žaloby mj. skutkově související. V daném případě podmínky pro takový postup byly zjevně splněny a předsedkyně senátu takové usnesení vydala; je však pravdou, že bylo pouze založeno do všech spojovaných spisů a účastníkům doručeno nebylo. Usnesení je třeba doručit účastníkům a osobám na řízení zúčastněným podle § 55 odst. 3 s. ř. s. jen tehdy, končí-li se jím řízení, jinak jen tomu, komu se jím ukládá povinnost nebo je-li to nutné pro vedení řízení. Usnesením o spojení věcí ke společnému projednání se řízení nekončí, ani se jím neukládá žádná povinnost. Spojení věcí je však nepochybně úkonem upravujícím vedení řízení. Zbývá tak posoudit, zda je doručení usnesení nutné pro vedení řízení. Vzhledem k tomu, že spojení věcí může mít vliv na další postup účastníků v řízení(ch) a vzhledem k tomu, že opravňuje soud, aby o několika žalobách rozhodl jedním rozsudkem, je třeba uzavřít, že jde o usnesení, která

má být doručeno. Neučinil-li tak krajský soud, jedná se o vadu řízení. K naplnění kasační námitky podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. však je současně nutné, aby taková vada mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Tak tomu ovšem v dané věci není. Krajský soud spojil věci ke společnému projednání až poté, kdy učinil ve všech spisech samostatně veškeré úkony nezbytné před rozhodnutím o žalobách a ve všech případech byl také oprávněn o nich rozhodnout bez jednání. O žalobách pak věcně rozhodl téhož dne, kdy věci ke společnému projednání spojil. Ostatně stěžovatel ani netvrdí žádné zkrácení na svém procesním postavení. Z rozsudku je pak dostatečně seznatelné, že jím bylo rozhodnuto o všech předmětných žalobách. Připomenout je rovněž třeba, že samotné rozhodnutí soudu o spojení věcí ke společnému projednání nelze podle § 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s. napadnout kasační stížností; k tomu lze odkázat i na nálezný Ústavního soudu ze dne 14. 7. 2008, sp. zn. I. ÚS 1238/08 (in in nalus.usoud.cz). Za takového stavu Nejvyšší správní soud neshledal kasační námitku důvodnou.

Dále se zdejší soud zabýval námitkami proti nepřezkoumatelnosti rozhodnutí krajského soudu. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publikovaný pod č. 133/2004 Sb. NSS) lze za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, případně jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostacích odůvodnění soudního rozhodnutí. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny. Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost lze považovat i rozhodnutí, která vůbec neobsahují právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné. Žádnou ze zmíněných vad však rozsudek krajského soudu stížen není a rovněž důvody, pro které krajský soud žalobu zamítl, jsou z odůvodnění rozsudku jasně seznatelné. Není na závadu, že jádro odůvodnění napadeného rozsudku vychází z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2008, č. j. 2 Afs 90/2008 - 69. Po právní i skutkové stránce totiž byly situace totožné. V obou případech šlo o posouzení stejných dodacích listů, a tedy bylo zcela správně, pokud soud ohledně této otázky plně přejal závěry Nejvyššího správního soudu. Zdejší soud je totiž sjednotitelem judikatury v oblasti správního soudnictví (§ 12 odst. 1 s. ř. s.). Závěry citovaného rozsudku odpovídají na všechny žalobní body dané věci. Pokud jde o skutečnost, že stěžovatel v žalobě namítal rozpor mezi specifikací důvodů zajištění výrobků ve výroku a odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, dopadá na tuto námitku citovaný závěr soudu ohledně možnosti žalovaného doplňovat výsledky daňového řízení (ve věci je přezkoumáváno druhostupňové, nikoliv prvostupňové, rozhodnutí). Stěžovatel také namítal, že se krajský soud nevypořádal s žalobním bodem, že pro zajištění zboží nestačí, aby celní orgány měly pouze pochybnosti a věc je o to závažnější, že trvá již tři roky. Krajským soudem citované rozhodnutí dává odpovědi i na tento žalobní bod, neboť je v něm uvedeno, že celní orgány nevycházely pouze z pochybností o správnosti dokladů, nýbrž z toho, že jejich správnost byla vyvrácena. I k tomu, že výrobky jsou zajištěny již dlouhou dobu, se soudem citované rozhodnutí vyjadřovalo (byť přímo tuto pasáž krajský soud necitoval, avšak s ohledem na to, že zdejší soud dospěl k závěru, že průtahy nemohou

být předmětem řízení ve věci přezkumu rozhodnutí o zajištění výrobků, postačí, pokud krajský soud poukázal na rozsudek jakožto na celek). Správnost postupu krajského soudu potvrdil i Ústavní soud, který ústavní stížnost proti citovanému rozsudku dne 28. 4. 2009 pod sp. zn. I. ÚS 3148/08 odmítl jako zjevně neopodstatněnou (blíže in www.nalus.usoud.cz). Se závěry krajského soudu ostatně stěžovatel v kasační stížnosti sám polemizuje. Nesouhlas stěžovatele s vlastním hodnocením soudu přitom nemůže sám o sobě znamenat nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Nejvyšší správní soud tedy naplnění důvodů kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. neshledal.

Ze správního a soudního spisu soud dále zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení ostatních důvodů kasační stížnosti: Na základě místního šetření provedeného v provozovnách stěžovatele byla vydána rozhodnutí o zajištění lihovin (Originál Tuzemák, Originál Vodka, výrobce Likérka Drak s. r. o.). Tato rozhodnutí však byla následně zrušena odvolacími orgány. Následně proběhla nová místní šetření, neboť celní úřad měl důvodné podezření, že se jedná o výrobky, u nichž nebyla odvedena spotřební daň, jelikož na předložených fakturách jsou uvedeny údaje, o jejichž pravdivosti měl celní úřad pochybnosti z důvodu, že Likérka Drak s. r. o. nevyrobila v období roku 2004 a lednu 2005 takové množství vybraných výrobků, které odběratel nakoupil, skladoval a následně prodával. Proti rozhodnutím o zajištění podal stěžovatel odvolání, které žalovaný shora uvedenými rozhodnutími zamítl. Stalo se tak s odůvodněním, že celnímu úřadu vzniklo podezření ohledně neprokázání zdanění podle § 42 odst. 2 zákona o spotřebních daních. Předložené doklady podle § 5 odst. 3 zákona o spotřebních daních nebyly věrohodné a potvrzení o zdanění, které vystavil na zvláštním prohlášení dodavatel, nebylo možno přijmout jako doklad o zdanění, neboť jej jako takový nepředpokládá § 5 zákona o spotřebních daních.

Pokud stěžovatel namítá, že předložené doklady obsahují náležitosti požadované ustanovením § 5 odst. 3 zákona o spotřebních daních, je třeba s ním souhlasit. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 4. 10. 2007, č. j. 2 Afs 63/2007 - 148, www.nssoud.cz, uvedl, že podle citovaného ustanovení „*musel doklad o prodeji, kterým se prokazuje zdanění vybraných výrobků uvedených do volného daňového oběhu a který je prodávající povinen při prodeji vybraných výrobků bezodkladně vydat, obsahovat obchodní firmu nebo název, sídlo a daňové identifikační číslo prodávajícího, je-li prodávající právnickou osobou (písm. a/), obchodní firmu nebo název, sídlo a daňové identifikační číslo kupujícího, je-li kupující právnickou osobou (písm. b/), množství prodaných vybraných výrobků uvedených do volného daňového oběhu, u nichž vznikla povinnost daň přiznat a zaplatit, a jejich název, popřípadě obchodní označení (písm. c/), výši celkové ceny vybraných výrobků včetně spotřební daně (písm. d/), datum vystavení dokladu o prodeji (písm. e/) a číslo dokladu o prodeji (písm. f).*“ Všechny uvedené náležitosti stěžovatelem předložené doklady obsahují. To nepopírá ani krajský soud, který v napadeném rozsudku odkázal na již zmiňovaný rozsudek zdejšího soudu, vycházející z toho, že formální náležitosti dokladů byly naplněny.

Stěžovatel dále poukazuje na to, že zákon o spotřebních daních jiné doklady k prokázání zdanění nepředepisuje a domnívá se, že jím předložené doklady zdanění výrobků dokazují, dokud správce daně neprokáže opak [§ 31 odst. 8 písm. c) daňového řádu]. Rovněž s tímto tvrzením stěžovatele Nejvyšší správní soud souhlasí. Ustanovení § 42 odst. 2 zákona o spotřebních daních ve znění účinném v únoru 2005 ukládá celním orgánům rozhodnout o zajištění vybraných výrobků tehdy, pokud osoba, která tyto

výrobky skladuje ve větším množství (§ 4 odst. 3), neprokáže, že se jedná o vybrané výrobky zdaněné. Podle § 5 odst. 1 citovaného zákona se na daňovém území České republiky prokazuje zdanění vybraných výrobků daňovým dokladem nebo dokladem o prodeji či dokladem o dopravě vybraných výrobků do volného daňového oběhu již uvedených, pokud tento zákon nestanoví jinak. Náležitosti dokladu o prodeji jsou pak uvedeny v odst. 3 tohoto ustanovení a jak je poukázáno výše, stěžovatelem předložené doklady veškeré zákonem požadované náležitosti obsahovaly a byly tak způsobilé prokázat zdanění vybraných výrobků. Z citace tohoto ustanovení zároveň vyplývá, že byl správný takový postup celních orgánů, který za řádné zdanění prokazující doklady nepřipustil prohlášení dodavatele o zdanění předmětných lihovin, neboť ty nesplňují požadavky stanovené v § 5 odst. 3 zákona o spotřebních daních.

V daném případě však celní orgány prokázaly existenci skutečností, které správnost uvedených daňových dokladů vyvrátily, a to zcela v souladu s § 31 odst. 8 písm. c) daňového řádu (*Správce daně prokazuje existenci skutečností vyvracejících věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost účetnictví a jiných povinných evidencí či záznamů, vedených daňovým subjektem.*). Celní orgány a speciální útvary Policie ČR totiž zjistily, že obchod s lihovinami probíhal v dané věci prostřednictvím řetězce společností od výrobce (Likérka Drak s. r. o.) až po stěžovatele, přičemž výrobce měl se společností Nápoje CYRANO s. r. o. uzavřenou smlouvu o výhradním prodeji, v níž se zavázal veškerý prodej lihovin v České republice uskutečňovat prostřednictvím této společnosti. Dále bylo zjištěno a prokázáno, že jeden z článků řetězce (Moravia distributor s. r. o.) odebral v období leden až únor 2005 od výhradního výrobcova odběratele (Nápoje CYRANO s. r. o.) pouze 3600 lahví vodky a 5085 lahví lihoviny Tuzemák, zatímco společnost Trade IN Praha, s. r. o., v tomto období prodal 148 500 lahví vodky a 178 200 lahví lihoviny Tuzemák. Pokud pak naposled jmenovaná společnost (Trade IN Praha, s. r. o.), celé toto množství prodala stěžovateli a vystavila na ně prodejní doklady ve smyslu § 5 odst. 3 zákona o spotřebních daních, kde bylo uvedeno, že spotřební daň z těchto výrobků byla uhrazena výrobcem, nelze považovat tyto prodejní doklady, resp. informaci o platbě daně na nich obsaženou za pravdivou a správnou, neboť společnost Moravia distributor s. r. o. uvedené množství lihovin od výrobce (prostřednictvím jeho výhradního odběratele) nezískala. V daném případě bylo navíc zjištěno, že výhradní odběratel (Nápoje CYRANO s. r. o.) od výrobce za celé období od března 2004 do ledna 2005 odebral necelou polovinu uvedeného prodaného množství a společnost Moravia distributor s. r. o. neprokázala zdanění vybraných výrobků, které převyšovaly počet výrobků nakoupených od výhradního odběratele. Je tedy nepochybné, že společnost Moravia distributor s. r. o. prodala společnosti Trade IN Praha, s. r. o., ve velké míře lihoviny, které výrobce (Likérka Drak s. r. o.) nevyrobil. Pokud výrobce určité lihoviny nevyrobil, nepochybně z nich nezaplatil spotřební daň (ani tak učinit nemohl). Tvrzení o tom obsažené na dokladech je tak nepravdivé. Nejvyšší správní soud má tedy za to, že celní orgány dostály povinnosti stanovené v § 31 odst. 8 písm. c) daňového řádu a prokázaly skutečnosti, které vyvrátily správnost stěžovatelem předložených dokladů.

V dané věci tak sice stěžovatel předložil doklady požadované zákonem k prokázání zdanění vybraných výrobků, avšak pravdivost (správnost) těchto dokladů byla celními orgány vyvrácena. Z hlediska aplikace § 42 odst. 2 zákona o spotřebních daních je tedy třeba na danou situaci hledět stejně, jako kdyby stěžovatel doklady stanovené v § 5

citovaného zákona vůbec nepředložil, neboť doklad, jehož správnost, resp. pravdivost informace o zaplacení spotřební daně výrobcem byla vyvrácena, nemůže prokazovat, že se jedná o vybrané výrobky zdaněné. Jak již uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 12. 4. 2006, č. j. 5 Afs 40/2005 - 72, www.nssoud.cz: „*Již sám o sobě nemůže být věrohodný doklad, obsahuje-li údaj, který není pravdivý.*“ Doklady obsahující náležitosti podle § 5 zákona o spotřebních daních je třeba považovat za doklady prokazující zdanění vybraných výrobků ve smyslu tohoto ustanovení pouze za podmínky, že nebude vyvrácena jejich pravost či pravdivost, případně nebude-li prokázáno, že se vztahují k jiným než zajištěným výrobkům. Není tak důvodná ani stěžovatelova námitka, že by v rozhodnutích orgánu prvního stupně o zajištění výrobků byly uvedeny odlišné důvody zajištění ve výroku a odůvodnění. Ve výroku je uvedeno, že celní úřad „*má důvodné podezření, že se jedná o vybrané výrobky, u kterých nebyla odvedena spotřební daň...*“ Odůvodnění rozhodnutí o zajištění výrobků pak uvádí, že existují pochybnosti o pravosti údajů na dokladech. V odůvodnění dále stojí: „*Tyto skutečnosti nasvědčují tomu, že spotřební daň ze zajištěných výrobků nebyla přiznána ani uhrazena...*“ Z citovaného tak naopak vyplývá, že bylo v obou situacích zajištění provedeno ze shodných důvodů.

Je pravdou, že správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí hovoří o tom, že uvedená zjištění zpochybnila pravdivost údajů na dokladech, nicméně Nejvyšší správní soud má za to, že nedošlo pouze ke zpochybnění pravdivosti těchto údajů, nýbrž že jejich pravdivost byla vyvrácena podle § 31 odst. 8 písm. c) daňového řádu. Pravdivost údajů by byla zpochybněna v případě, pokud by existovala alespoň určitá možnost, že tyto údaje jsou pravdivé a že stěžovatel pochybnosti celních orgánů může odstranit. Ke zpochybnění dokladů by tak mohlo dojít např. tehdy, pokud by výrobce distribuoval množství odpovídající tomu, které stěžovatel odebral, a stěžovatel by tak mohl případně prokázat, že skutečně nějakým způsobem od výrobce tyto výrobky získal a že údaj o zaplacení daně je pravdivý. Tak tomu ale nebylo. Za dané situace, kdy celní orgány prokázaly, že výrobce svému výhradnímu odběrateli nedodal za téměř rok ani polovinu množství, které společnost Trade IN Praha, s. r. o., prodala stěžovateli, nelze mít o pravdivosti údajů o zdanění výrobků na dokladech jen pochybnosti, nýbrž pravdivost těchto údajů je třeba považovat za jednoznačně vyvrácenou. Uvedená formulační nepřesnost orgánu prvního stupně pak nijak neovlivňuje zákonnost jeho rozhodnutí, neboť zjištění popsaná v odůvodnění rozhodnutí jsou zcela jednoznačná.

Pokud pak jde o stěžovatelovu námitku, že v daném případě dochází ze strany celních orgánů k průtahům, ta nemůže být předmětem tohoto řízení. Předmětem daného řízení o kasační stížnosti je totiž přezkum zákonnosti rozhodnutí celních orgánů o zajištění vybraných výrobků, a to prostřednictvím rozsudku krajského soudu, a nikoli případné průtahy celních orgánů. Nejvyšší správní soud však považuje za vhodné poukázat na to, že přestože § 42 odst. 9 zákona o spotřebních daních, který upravuje dobu trvání zajištění vybraných výrobků (*Zajištění vybraných výrobků nebo dopravního prostředku trvá do doby, než je pravomocně rozhodnuto o jejich propadnutí nebo zabrání, případně do doby, kdy se prokáže, že s vybranými výrobky nebylo nakládáno způsoby uvedenými v odstavcích 1 a 2 nebo že dopravní prostředek nedopravoval takové výrobky.*), nestanoví žádnou maximální dobu, po kterou je zajištění výrobků přípustné, charakter institutu zajištění vybraných výrobků (jakožto institutu, jehož účelem je dočasně zajistit výrobky, u kterých je potřeba prověřit, zda daňová povinnost byla splněna, a zabránit tak případnému jednání, které by toto

zjištění znemožnilo), nasvědčuje tomu, že by mělo být zdanění výrobků postaveno na jisto v čase pokud možno co nejkratším a to bez jakýchkoli zbytečných průtahů. Tento požadavek nabývá na intenzitě tím spíše, že může dojít k zajištění výrobků, u nichž se nakonec prokáže, že řádně zdaněny byly. V takovém případě je pak vlastníkově těchto výrobků omezeno jeho vlastnické právo, a proto je třeba, aby k tomuto omezení docházelo jen na dobu skutečně nezbytně nutnou. Doba více než tří let od vydání prvního (následně zrušeného) prvostupňového rozhodnutí o zajištění věci se tak v tomto kontextu může jevit opravdu jako poměrně dlouhá, a to přesto, že v dané věci probíhalo několik soudních řízení a celní orgány prováděly rozsáhlá šetření. Nic to však nemění na zákonnosti rozhodnutí o zajištění výrobků. Důvody kasační stížnosti uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. tak rovněž nebyly shledány naplněnými.

Závěrem zdejší soud poukazuje na to, že řadu svých závěrů vyslovil shodným způsobem již ve věcech téhož stěžovatele, které byly završeny rozsudky ze dne 21. 10. 2008, č. j. 2 Afs 90/2008 - 69, a ze dne 22. 1. 2009, č. j. 2 Afs 103/2008 - 86, www.nssoud.cz. Ačkoliv byl dřívější z těchto rozsudků stěžovateli v okamžiku podání kasační stížnosti znám, stěžovatel s ním vysloveně (a za použití nových argumentů, než které podal v žalobě) nepolemizuje. Navíc, jak již řečeno, jeho souladnost s ústavním pořádkem stvrdil i Ústavní soud. Proto jím argumentuje zdejší soud i v nyní projednávaném případě.

V daném případě tedy nebyly naplněny namítané kasační důvody a zdejší soud neshledal ani důvody, pro které by měl rozhodnutí zrušit pro pochybení, k nimž by měl přihlížet mimo uplatněné námitky podle § 109 odst. 3 s. ř. s. Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. července 2009

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu